Ч. 26. Субота 15 (2) лютого 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних комісий. — Австрийска делеґация.

Буджетова комісия палати послів приймила вчера по короткій дискусиї титул „лїсові школи". П. Міністер рільництва заявив, що єсть за побільшенем числа учеників в державних школах лїсових, бо дотеперішне число єсть значно більше як запотребоване, в наслідок чого богато абсольвентів не може найти посади. В дискусиї над титулом „лїси і домени" референт вніс резолюцию в справі виданя службової праґматики для дозорців лїсових в лїсах добрах скарбових. Пос. Козловский звертав ся против знесеня інвестицийного фонда. Пос. Діяманд критикував державний заряд лїсів. По промові п. Зайця наради перервано. По перерві забрав між иншими ще раз голос пос. др. Козловский і підніс, що заряд лїсів державних має обовязок достарчувати селянам дерева до ужитку і на паливо, а звістно, що скарб на тім не тратить, а противно зарабляє. Мимо того, що галицкі лїси державні дають значні доходи, не тїшать ся прихильностию міністерства рільництва. Дальше дякував бесїдник референтови тої справи за виказане, що довголїтні умови о вируб лїсів роблять і скарбови і населеню шкоду. Піддавши поведене міністерства рільництва що до маґазинів острій критиці, бесїдник домагав ся децентралїзациї, а порівнуючи суми, видавані в Галичині і инших краях на адміністрацию і інвестициї, доказував, що Галичина під тим взглядом терпить кривду. Вкінци бесїдник поставив кілька резолюций в справі достарчуваня дерева сїльскому населеню і поправи адміністрациї лїсової в Галичині.

Відтак промовив п. міністер рільництва др. Ебенгох. Признав, що державні лїси суть жерелом державних доходів, котрих зречи ся не можна, що однако лїсна господарка державна під многими взглядами обмежена в першім ряді рільництвом. Побиранєм дерева через населенє бесїдник дуже інтересує ся і готовий тій потребі в ще більшій мірі вдоволити. Дальше п. міністер обговорював справу увзглядненя потреб домашного промислу деревного і підніс конечність сотвореня для занятих в державних лїсах сил робучих лїпших условий житя. Заявив відтак в справі лїсничих, що не можна було признати їм поки що характеру урядників державних; однако на будуче наміряє він іменувати їх підурядниками. По промовах ще пп. Василька, Ґломбиньского і Діяманда принято розділ лїси і домени державні. Слїдуюче засїданє відбуває ся нинї.

В дебатї над титулом безпосередні податки промовляв ві второк п. Міністер скарбу др. Коритовский, заповідаючи, що з нагоди анкети, яка розпічне ся дня 7 марта в справі санациї краєвих фінансів, будуть обговорені ріжні справи податкові. Він пропонує передовсім задля тої санациї підвисшенє податку від горівки. Реформа податку спадкового принесе лиш кілька мілїонів. Проект закона про будівельний податок буде предложений зараз по зібраню державної ради. Те предложенє буде обнимати зниженє низших і середних кляс тарифових для будинків, що підлягають домово-клясовому податкови. П. Міністер заповідає також закон в справі оподаткованя стоваришень, при чім увзглядниться оправдані домаганя інтересованих кругів. При кінци подав п. Міністер до відомости в провізоричних цифрах впливи податків за р. 1907, з яких виходить, що нема причини до побоювань; найвисший вплив податків вже однак переступлено, тому міністер очікує обмеженя домагань комісиї під адресою скарбової адміністрациї.

Повне засїданє австрийскої делеґациї розпочало ві второк о 12 год. в полудне правильну буджетову дебату. Після того, як през. Фукс посьвятив посмертну згадку помершим:

---

26)

ЗНАК ЧОТИРОХ.

Оповіданє — Конана Дойле.

(Дальше).

— Видите, мої панове, що додержую мого приреченя. Розповідаю вам історию точно так, як она відбула ся і не прикрашую нічого в свою користь.

Смоль перестав оповідати і сягнув звязаними руками по склянку з віски і водою, яку змішав Гольмс для него.

— Мушу признати ся, що той чоловік викликував в менї як найглубшу відразу. Він брав так холоднокровно участь в убийстві і говорив тепер о тім так спокійним майже легкодушним тоном. Менї здавало ся, що не було би ніякої кари, котра би за тяжка була для него; на сочувстві бодай з моєї сторони не міг він числити.

Шерльок Гольмс і Джонс сиділи позакладавши руки на колїна і слухали уважно того оповіданя, але й в їх минах видко було таку саму відразу. Він видко, добачив то, бо вже з якогось рода зухвалостию в голосї розповідав дальше:

— Розумів ся, що то все зле було. Але хотів би я знати, чи богато на моїм місци було би зрекло ся пайки з добичі, щоби дати собі за то підрізати горло. Крім того розходило ся або о моє житє або его. Колиб ему було удало ся виратувати ся, то була би цїла істория вийшла на яву і мене були би імовірно на місци застрілили. В такім часї не роблено богато короводів.

— Розповідайте дальше — сказав Гольмс коротко.

— Отже ми, Абдуллах, Акбар і я, внесли его через браму. Той малий чоловік був дивно тяжкий. Магомет Сінґ лишив ся на вартї. Ми занесли его на місце, котре сіхи вже були приготовили; довгим, крутим коритарем зайшли ми до якогось притвора, де лежали кусні заваленого муру. Земля в однім місци була тут запала ся і творила природний гріб. Там поклали ми купця Ахмета і прикрили его цеглою. Відтак вернули ми до скарбу.

Він лежав ще на тім місци, де Ахмет пустив его був на землю, коли на него в першій хвили напали. Скринка була отся сама, що стоїть тепер отверта перед вами на столї. Коло металевої ручки висїв ключик привязаний на шовковім шнурочку. Ми отворили єї а сьвітло ліхтарні заблисло на збірці дорогоцїнних каменів, які я може знав з опису і видів в снї, але ще ніколи в дійстности. Они так сьвітили ся, що нас аж за очи ловило. Коли ми вже досить надивили ся, повиймали ми їх всї і пописували. Там було насамцеред сто сорок і три диямантів найчистїйшої води, а між ними один, званий „Великий Моґул", о котрім говорено, що він другий найбільший диямант на сьвітї. Відтак знайшли ся там девятьдесять і сїм дуже красних смараґдів, сто сїмдесять рубінів, двіста десять сафірів, шісдесять один ахатів, дальше берилї, онїкси, множество туркусів і инші дорогі камені, котрих назв я тодї навіть не знав; аж пізнїйше я з тим лїпше познакомив ся. В скринци було також яких триста красних перел а двайайцять з них вправлених в золотий віночок. Сї послїдні, здаєсь, хтось виймив; я їх вже не знайшов, коли дістав скринку знову в свої руки.

Коли ми всї тоті скарби порахували, повторили ми ще раз нашу присягу, що будемо держати ся разом і не зрадимо тайни нікому. Ми умовили ся сховати добичу в безпечнім місци, аж в краю настане знов спокій, а тодї подїлимо ся нею. Носити при собі дорогоцїнні камені такої вартости було би певно викликало підозрінє. Якогось окремого місця, де би їх можна було безпечно сховати, в кріпости не було; ми мусїли длятого занести ту скринку до того самого притвора, де ми трупа закопали. В мурі, що ще найлїпше був удержав ся, зробили ми діру, сховали наш скарб і заложили назад каміньем. Ми означили то місце докладно а на другий день зробив я чотири пляни, по однім для кождого з нас, і поклав під ними знак чотирох, бо ми присягли постояти один за другого як один муж; ніякий з нас не сьмів мати більшої користи як другий. Присяги я ніколи не зломив — на то клену ся з рукою на серци.

Ви знаєте, мої панове, як закінчила ся індийска ворохобня. Коли Вільсон заняв місто Дельгі, а Сер Колін ослобонив Люкнов, опір був вже зломлений. Надходили сьвіжі войска а Нана Саґіб втік за границю. Один відділ під командою капітана Ґретгіда заняв Аґру і про-

кн. Фердинандови Тосканьскому і портуґальскому королеви і престолонаслїдникови, приступлено до другого читаня етату мінїстерства справ заграничних. По промові референта марк-ґр. Бакегема забрав голос пос. Кльофач, та обговорював широко балканьску полїтику Австро-Угорщини, виступаючи против експанзивности Нїмеччини. Австро-Угорщина на Балканї не може гадати про якінебудь підбої. Розширене впливів держави за границею зависить впрочім від управильненя відносин між народами у внутрі держави, які далеко невдоволяючі. Тут піднїс бесїдник угнїт немадярских народів на Угорщинї. Відтак забрав слово дел. ґр. В. Дзедушицкий. В першій частинї своєї промови піднїс він закиди против шикан, які терплять австро-угорскі горожани в Нїмеччинї. То легковажене слїдне також і в трактованю австро-угорских робітників в Прусах. Відтак звертає ся бесїдник против потрійного союза, доказуючи єго безкористність для Австро-Угорщини, бо північний союзник не звертає уваги анї на інтереси нашої держави анї на почуваня єї горожан. Союз держить ся тілько завдяки традициї, хоч і доси не роз'яснено, для яких саме цїлий єго заключено перед 30-ти лїтами, а знати се мають повне право посли, вибрані загальним голосованєм. В полїтицї нема сентиментів, а найважнїйшою традициєю єї єсть успішна охорона власних інтересів. І якраз задля сего готово колись дійти до того, що Поляки та взагалї Славяни не будуть могли спокійно говорити про події, які заходять в сусїдній державі. Вкінци заявив ґр. В. Дзедушицкий, що польскі делеґати будуть голосувати за буджетом. Слїдуючий бесїдник соц. дем. дел. Пітоні представив погляди социяльної демократиї на заграничну полїтику, які заключують ся в тих точках: 1. удержане мира, 2. обнижене войскових тягарів через розважну заграничну полїтику та 2. уладжене наших відносин до заграничних держав в той спосіб, щоби зазнали попертя торговля і промисл. При удержуваню добрих зносин з иншими державами треба дбати особливо о близьку дружбу з державами, які творять потрійний союз. Коли хочемо мати значінє на вні, треба подбати о перетворенє Австриї на основі національної автономії та скріплене взаємин з Угорщиною. Будучність Австриї залежить тілько від того, чи она перетворить ся в союзну державу народів. По дел. Єнджейовичу, який займав ся прискою гакатою а головно наказуванєм, що виступлюване против неї не є вмішуванєм в чужі справи, вимагав дел. Немец більшої охорони для австро-угорских робітників в Нїмеччині; по промовах дел. Бавґартена і Шлеґля наради перервано.

На засїданю в середу обговорював дел. Бернрайтер трудність веденя австро-угорскої заграничної полїтики з огляду на етноґрафічний склад і ґеоґрафічне положене держави а також зелїзничу полїтику бар. Еренталя. Соцдем. Зелїґер заявив, що нїмецкі социяльні демократи суть прихильниками потрійного союза, а через те бажають собі, щоби в Нїмеччинї не ведено такої національної полїтики, якаб робила частину австрийских народів ворогами тих дружних відносин. Дел. Аксман (антисеміт) виступав головно против мадярского шовінїзму, висловлюючи думку, що розпад монархії міг би викликати европейску війну. Дел. Пехер боронив союза з Нїмеччиною перед закидами славяньских речників та виказував, що закон про вивласненє се тілько спосіб політичної боротьби пруского правительства против польскої полїтики. Виводи єго енерґічно збивав делеґат др. Крамарж, виказуючи, що антипольскі постанови не згоджують ся з новочасними почуванями й переконанями — они є радше соромом цивілізациї! Бесїдник виступить все против такої полїтики, бо не згоджує ся з тим, щоби якийсь нарід міг удержати ся лише через вкорочуванє прав другого народу. Се є варварске становище, над яким вже давно треба було перейти до дневного порядку. По промовах дел. Ґаґенгофера, Файдутїго і Вуковича відповів бар. Еренталь попередним бесїдникам, а між иншим давав вияснення в справі положеня австро-угорских робітників в Прусах та виказував основи дружби з Нїмеччиною і македоньскої полїтики. По полеміцї дел. Козловского та промовах кількох других бесїдників та по короткім виводі референта Бакегема ухвалено буджет мінїстерства справ заграничних і засїдане замкнено.

Слїдуюче засїдане ві второк; на дневнім порядку єго: войскове ordinarium.

гнав сепоїв. В краю настав знову спокій і ми чотири почали сподївати ся, що вже недалекий час, коли будемо могли подїлити ся добичею і розійти ся на чотири вітри. Але одна хвиля знищила всї наші пляни: нас арештували яко убийників купця Ахмеша.

А то ось як стало ся: коли раджа дав Ахметови свої ювелї, зробив то, бо знав, що то чоловік, на котрого можна спустити ся. Але на всході люди дуже недовірчиві. Отже щож робить той раджа? Він заставляє другого, ще вірнїйшого слугу, щоби шпігував тамтого. Той другий чоловік не спускав Ахмета з очий і ходив за ним слїд в слїд. Тої ночи ішов він за ним і видів, як той щез в брамі. Розуміє ся, що Ахмет сховав ся у кріпости. Коли же він на другий день сам виробив собі вступ до кріпости, не міг знайти анї слїду з Ахмета. То видало ся єму так дивним, що він став говорити о тім з якимсь фельдвеблем а то донесло ся відтак до команданта. Він приказав зараз шукати і трупа викрито. Якраз, коли ми уважали ся за зовсїм безпечних, нас всїх чотирох арештували, обжалували о убийство і поставили перед суд — трох нас стояло тої ночи на брамі на вартї, четвертого виділи в супроводї убитого. Про ювелї не було підчас переслуханя нїякої бесїди, бо раджу [1]) скинули і прогнали з Індиї, отже нїхто не мав в тім нїякого інтересу. Але убийство доказано ясно і не було нїякого сумнїву, що ми чотири єго допустили ся. Трох сіхів засуджено на цїле житє до примусової роботи, а мене засудили на смерть. Але пізнїйше змінили мій вирок і я одержав таку саму кару як і другі.

Ми знайшли ся в дивнім положеню. Всї чотири двигали ми кайдани на собі і не мали майже нїякої надії видобути ся на волю, а преці були ми в посїданю тайни, котра кождому з нас могла дати помешкане в палатї, лиш на жаль ми не могли зробити з неї нїякого ужитку. Підчас коли для нас лежали готові найвеличавійші скарби, мусїли ми давати ся поштуркувати та попихати найпослїдніїйшому дуракови, мусїли їсти риж, пити воду і робити тяжку роботу. Менї трохи серце не пукло і я мало не здурів; але я був досить витревалий, умів запанувати над собою та дожидав догідної хвилї.

[1]) Титул в Індиї, значить тілько, що пануючий внязь.

Наконець здавало ся менї, що она наспіла. Мене перевезли з Аґри до Мадраса на остров Блер в Андаманах. Там було лиш мало білих вязнїв, а що я від самого початку добре справував ся, то й одержав лїпше становище. Для мене призначили хату в Гопе-Тавн і я був собі таки досить паном своєї волї. Єсть то нужденна місцевість на спадї гори Мавнт Гарріет, де часто лютить ся пропасниця. Там, де кінчить ся той кусень землї, котрий ми обчистили з дерев, жили дико тамошні людоїди, котрі першій лїпшій нагоді готові були пустити в нас якусь із своїх затроєних стріл. Ми були через день аж надто занятї земними роботами, копанєм ровів, садженєм ростини ям і многими иншими роботами, але вечером мали ми для себе трохи вільного часу. Між иншим научив ся я робити ліки для доктора та й підглянув дещо з єго штуки. А при тім уважав я все добре, чи не можна би втечи з острова; але той остров віддалений сотками миль від кождої цїлеччини а в тім мори майже нїколи вітер не віє, то й годї було звідтам видобути ся.

У того лікаря, доктора Зоммертона, сходили ся бувало офіцири і грали в карти. Аптика, де я лагодив ліки, припирала до єго комнати і крізь мале віконце можна було до неї заглянути. Иноді, коли не було що до роботи, загасив я лямпу в аптицї і стоячи при віконци слухав я, що они говорять і дивив ся, як грають в карти. А там грали майор Шольто, капітан Морстан, і поручник Бромбі Бравн, що був командантом войска з туземців, відтак і доктор та й двох чи трох урядників вязничних. Але менї впало при тім в очи, що офіцири все програвали а цивілїсти вигравали, хоч при тім не діяло ся нічого невідповідного. А то таке було, що старі інспектори вязничні грали в карти, від коли приїхали на Андамани, отже й вивчили ся знаменито, а тамті другі грали лиш для розривки і кидали карти, як кому попало ся. Одного вечера встали офіцири від карт яко біднїйші люди, а чим були біднїйші тим більше кортїло їх грати. Майорови Шольто найгірше не вело ся. Він платив зразу банкнотами і золотом а відтак виставляв і векслї на більші суми. Иноді якийсь час вигравав, нїби для заохоти, а відтак щастє єго знов покидало. Ходив цїлими днями зажурений і понурий та взяв ся більше пити, як єму могло вийти на здоровлє. (Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 14-го лютого 1908.

— Іменованя і перенесеня. Мінїстерство торговлї надало контрольорам почтовим: Станисл. Ястржембскому із Станиславова і Ант. Ратайскому з Бучача посади управителїв почтових, першому в Городку Ягайл., другому в Розвадові, а контрольора почтового, Войтїха Бандеру перенесло з Підволочиск до Стрия. — Мінїстер справедливости іменував контрольора карного заведеня в Чернівцях Кар. Штайнера управителем і ад'юнкта карного заведеня в Кракові Тад. Єгельчика контрольором обох для карного заведеня в Самборі.

— З зелїзниці. Рух товаровий на просторі межи Хриплином а Делятином заведено на ново з днем 14 лютого поїздом ч. 3173, в виду чого на цїлій лїнії межи Хриплином а Керешмези буде від тепер відбувати ся правильний рух поїздів. — На шляхах: Стрий-Ходорів, Ярослав-Рава руска і Самбір-Сянки заведено з днем 13 с. м. рух на ново. — Рух особовий межи Золочевом а Тернополем і Підволочисками а Волочисками заведено нинї поїздами 11, 4, 17, а межи Львовом а Стриєм поїздами 1716 і 1713.

— Винагорода при екзекуциї податків. Деякі повітові Видїли донесли Видїлови краєвому, що з громадских фондів покриває ся видатки, спричинені помочию громад при екзекуциї податків і просили постарати ся о те, щоби ті видатки державний скарб звертав. На представлене краєвого Видїлу відповіла президия Намістництва, що державний скарб правно до того не обовязаний; однак скарбова адмінїстрация в поодиноких випадках признає начальникам громад відповідні винагороди, коли начальник громади не дістав вже окремої винагороди за те, що ділав як оціпитель переносник або окличник, а тодї ся винагорода повинна бути повним відшкодованєм за страту часу при екзекуциї. Коли начальник громади приймає і відвозить податкові гроші поза екзекуциєю, тодї до винагороди за сю роботу державний скарб правно не обовязаний. Тим начальники громад роблять прислугу контрибуєнтам і тілько від них могли би домагати ся винагороди. Краєвий Видїл, повідомляючи про се рішене президиї Намістництва, звернув

увагу, що членам громадскої репрезентациї належать ся по приписам громадского закона тільки винагорода за видатки, сполучені з їх урядованєм.

— **Похорон бл. п. Анатоля Вахнянина** відбув ся вчера по полудни при величавім здвизї народа і був найлїпшим доказом, якою симпатиєю тїшив ся покійник між львівскими Русинами. Похорон вели Вп. митрати Білецкий і Туркевич в сослуженю крилошан і численного духовеньства. При виносї тіла співав перед домом хор „Бояна" і питомців духовної семинариї, а відтак попращав покійника промовою з балькона дра Кошач. Коли похід похоронний, попереду котрого поступала руска молодїж шкільна парами по обох боках улиці, переходив попри „Народний Дім", а домовина вкрита множеством вінців зрівнала ся з будинком, хор учеників ґимнасияльних, пращаючи покійника, котрий тут богато лїт учив, відспівав „Со сьвятими упокой" і похід рушив в дальшу дорогу на Личаківске кладовище.

До послїдних хвиль з житя бл. п. Анатоля Вахнянина треба тут ще додати, що покійник був ще в недїлю в польскім театрі, в понедїлок працював ще цїлий день в „Музичнім Інститутї" і компонував нову пісню, а ві второк рано по тригодиннїй недузї розпращав ся з сим сьвітом.

— **Зьвірята а студінь.** Проф. Пікте доказав досьвідами, при якім степени студени зьвірята не можуть вже жити. Він оголив пса і впустив в місце остуджене аж до 100 степенів Цельзия. Дивним дивом термометр причіплений до пса показав, що теплота піднесла ся о пів степеня і аж по 25 мінутах опала знову до давного стану. В тім самім часї пес зачав частїйше віддихати і живчик бив у него частїйше, а зьвіря їло дуже хапчиво. Так видержав пес студінь через півтора години, відтак зачав нараз поволїйше віддихати, живчик так само бив поволїйше, а теплота пса зменшила ся дуже борзо; коли дійшла до 22 степенів пес згинув. — Коли риба постоїть через 24 годин у водї що має лиш 0 степенів теплоти, а відтак замерзне разом з водою при студени 8—15 степенів, то може риба разом з водою творити одну груду леду і не згине. Коли лїд поволи розгопити, то риба ожие знову. Лиш в такім случаю не сьміє риба замерзати при студени більше як 20 степенів, бо тоді она згине. — Ще опірнїйші суть жаби. Они можуть зовсім замерзнути, але не згинуть скоро студінь не переходить ще 28 степ. морозу. Жабяча икра остуджена поволи аж до 60 степенів морозу не згине і в тих ячок. коли поволи розтають, можуть ще виплодити ся жаби. Скокопендри (стоноги) можуть видержати 50 степ. студени. Слимак, котрий на зиму вашкаралуплює ся може видержати 100 степенів морозу через 4 години. Яйця птиць гинуть вже при 2—3 степенях морозу. Дивний вислїд показали ячка шовкивника. Коли ячка ті зараз по їх знесеню вложимо в остуджене місце, можна їх там було остудити дальше аж до 40 степенів студени, при котрій вже живе срібло мерзне, а мимо того в весною вилїзли з них усеници, при чім показало ся що таких усениць не брала ся ніяка з тих хороб, від котрих звичайно усеницї шовківника гинуть.

— **Конкурси.** По мисли ухвали з дня 11 лютого 1908 Головний Виділ Товариства „Просьвіта" у Львові розписує отсим конкурс на посаду управителя садівничої школи в Милованю (повіт Товмач). До обовязків управителя сеї школи буде належати: 1) управа садівничої школи і науки садівництва, 2) веденя шкілки овочевих дерев на просторі 25—30 моргів, 3) заряд цїлого заведеня. Платня і близші услівя після умови. Пожадані висші заводові студиї. При рівній заводовій кваліфікациї будуть мати першеньство ті компетенти, що знають руску мову в слові і письмі.

Подання о надане повисшої посади заосмотрені в 1) метрику хресту на доказ віку, 2) сьвідоцтво заводових наук і відбутої практики, 3) опис житя (curriculum vitae) і 4) евентуальні вимоги компетента належить вносити до Головного Виділу Товариства „Просьвіта" у Львові (Ринок ч. 10) найдальше до 25 марта 1908.

В Низьку при суді повітовім єсть до обсади посада старшого офіцияла канцелярийного. Реченець до 29 лютого с. р. — Рада повітова в Раві рускій розписала конкурс на посади: 1) дорожника з платнею 1600 кор. і 720 кор. на поїздки; потрібна укінчена висша школа промислова в Кракові або курс кондукторів при Видїлї краєвім; — 2) старшого дозорця доріг з платнею 1200 кор. і 480 кор. на поїздки; потрібний курс для кондукторів дорогових при Видїлї краєвім. Реченець до 1 марта с. р.

— **Дрібні вісти.** Заповіджене на середу в Комарні представлене аматорского театру львівского „Сокола" штуки „Ой не ходи Грицю та на вечерниці" відкликано з причини заметелий снїгових а реченець буде поданий пізнїйше. — З Підволочиск доносять, що в тамошних сторонах появили ся вовки. Постерунки жандармериї одержали приказ остерігати людий і нищити вовки. — Пані Мария Завістовска згубила вчера золотий годинник, вартости 100 кор. — З Монте Карльо доносять, що князь Монака помилував Ґульдову, засуджену на кару смерти за убите Левінової, котрої трупа она з чоловіком порізала і сховала до куфра, і она буде тепер на цїле житє замкнена в криміналї. — Місту Якутску на Сибіри грозить велика катастрофа. Ріка Лена внаслїдок зміни русла так підмулила місто, що вже валять ся доми і церкви. — В Коломиї згорів оногду млин Варенберґів зі всїма запасами муки і збіжа. Шкода виносить звиш мілїон корон. — В Городенцї невислїджені доси злодиї вломили ся до тамошної каси ощадности і до виділу Ради повітової, розбивши вікна, двері, бюрка і подвійні зелїзні двері до каси, але самій касї не могли дати ради; вкрали лиш з бюрка секретаря Невядомского около 140 корон.

— **Щезла без слїду.** Перед кількома днями наймила ся на службу у п. Фінкельштайна, офіцияла почтового, замешкалого при ул. Домбровского ч. 4, служниця Каролина Флєснерівна. Оногди вийшла Флєснерівна до міста і більше не вернула — щезла без слїду. Перед одною із служниць в каменици звірила ся она, що має щось на совісти, що може сказати лиш сьвященикови на сповіди а відтак відбере собі житє. Пропавша єсть Німкиня, але говорить і по польски.

— **Статистика жидівского населеня** в галицких містах представляє ся після обчисленя краєвого бюра статистичного як слїдує: Львів: 43.412 Жидів, Краків 25.430, Коломия 16.417, Перемишль 13.319, Станиславів 13.826, Тернопіль 13.330, Тарнів 12.484, Броди 11.854, Дрогобич 8.678, Хршанів 9.504, Стрий 8.554, Бучач 6.830, Ряшів 6.144, Подґуржe 5.414, Золочів 5.257, Рава руска 5.098. — Абсолютну більшість творять жиди в слїдуючих містах: Броди 72·1 процент, Рава руска 57·8, Бучач 57·3, Калуш 55·1, Хршанів 54·1, Сянік 52·7, Золочів 51·9, Станиславів 51·3, Горлицї 51·2, Коломия 50·8 процент. — В слїдуючих містах творять жиди більше як одну третину загального населеня: Жовква 49·2 процент, Ряшів 48·3, Надвірна 48·3, Дрогобич 44·8, Тарнів 42·7, Снятин 42·6, Бережани 40·6, Сокаль 39·3, Стрий 37·8, Городенка 36·6, Перемишль 35·2, Збараж 34·8 процент. — Більше як 25 процент всіх жителів творять жиди в містах: Городок 31·6, Нов. Санч 30·8, Подґуржe 30·6, Ярослав 30·1, Краків 29·6, Самбір 29·4, Долина 29·1, Львів 29·0, Яворів 28·4, Теребовля 27·7, Тисьменица 25·9. — Від 10 до 24 процент: Ясло 23·2 проц., Вадовиці 16·4, Віличка 15·6, Бяла 13·2 проц.

Телеґрами.

Відень 14 лютого. На вчерашнім засїданю делеґатів в справі угоди торговельної межи Австро-Угорщиною а Сербією прийшло у всїх точках до порозуміня.

Лїсбона 14 лютого. Рана на правім рамени короля Мануеля зовсім вже пригоїла ся. Король має ся добре. — Всї часописи висказують вдоволенє з причини декрету о амнестиї моряків.

Бомбай 14 лютого. Стверджено, що підчас розрухів, які тут вчера були настали, убито 5 осіб а зранено 40, з тих 20 тяжко. Здаєсь, що було ще більше убитих і ранених, але свояки їх забрали. Часть міста туземці опустила. Войско в ночи біваковало на улицях.

Петербург 14 лютого. Помічник міністра справ заграничних Ґубастов одержав димісию. На его місце приходить российский посол з Гаґи, Чаріков.

Париж 14 лютого. Товариш российского міністра справ заграничних, Чаріков, котрий перебував тут кілька днів і конферував з міністром Пішоном, від'їхав нинї до Гаґи, де буде принятий королевою на пращальній авдиенциї.

Рим 14 лютого. „Osservatore romano" оголошує бесїду, виголошену Папою підчас принятя комітету устроюючого ювилейне торжество в честь сьв. Йоана Златоустого. Сьв. Отець висказав передовсім подяку комітетови і епископам зі всходу, котрі прибули, щоби звеличати торжество, та вдоволенє з причини участи у вчерашній понтифікальній службі Божій а відтак висказав бажанє, щоби всї християни всходу вернули до римскої церкви. Папа вичислив докази великої прихильности своїх попередників аж до Льва XIII. для народів всходу і додав, що також і він горячо бажає зробити все можливе, щоби усунути фальшиві погляди і пересуди, які викликали злощасний роздор. Папа зазначив, що обряд грецкий єсть в Римі у великім поважаню і додав, що молить Бога, щоби просьвітив блукаючі душі і щоби они пізнали висшість одинокого найвисшого пастиря цїлої церкви. Відтак уділив Папа всїм присутним і всїм католикам всходу благословения.

Константинополь 14 лютого. Арештоване австрийского механіка Новака в Монастири наступило на основі документів, які знайдено у проводира збройного відділу Дінко, котрий недавно сам собі житє відобрав. У Новака знайдено кількадесять документів і листів, переписку з Дінком і комітетом ватаги. Доньку его арештовано також, позаяк спис цїн бомб і всїлякого оружия був писаний в ческій мові і її рукою.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·53**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·52, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).